

לעילוי נשמת
הר"ר משה יהודה
ב"ר שלמה ז"ל
מרמורשטיין
נלב"ע כ"ז אייר תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

לעילוי נשמת
מרת שושנה ע"ה
ב"ר משה יהודה ז"ל
זילברשטיין
נלב"ע כ"ט כסלו תשס"ד
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

פניני פרשת השבוע

נושא השבוע: **כיבוד הורים**

פרשת תולדות

בס"ד | גיליון מס' 354

כיצד ביקור אחד העניק חיים במתנה?

ועתה בני שמע בקולי (כ"ז, ח)

כלומר, מקורות השפע, הן של יעקב אבינו וצאצאיו, והן של עשיו וצאצאיו, שניהם נובעים מאותו מקום - מכיבוד הורים מופתי. יעקב אבינו זכה בכך הואיל וכיבד את אמו וציית לה למרות שהדבר היה קשה בעיניו, ועשיו זכה בכל מה שזכה הואיל וכיבד את אביו, למרות שהוא עצמו היה רשע מוחלט. כי מקור השפע שלנו הוא כיבוד הורינו, וכל הנדרש מאיתנו כדי להתחבר לשפע שלנו - הוא לכבד הורים בתכלית!

כפי שאדם מבין שעצם הימצאות גופו בעולם - היא בהשפעתם המבורכת של הוריו, כך עליו להבין שכוחות הנפש ועוצמתו הפנימית - הם בהשפעתם הברוכה של הוריו. ולכן, אם רצונו לתת ביטוי לכוחות שבתוכו, אם רצונו להיות מחובר לשפע שיש לו - כל מה שכדאי לו לעשות הוא לכבד את ההורים בכל לב, לעשות הכל למענם ולכבודם!

זה נשמע פשוט ומוכר, אבל הבה נבחן: האם איננו עסוקים מדי עד כדי שאיננו זוכרים להתקשר להורים או לבקרים? האם כשאחד ההורים מבקש מאיתנו משהו - אנו מניחים הכל בצד וששים ושמיים לבצע את המשימה? מתי בפעם האחרונה טרחנו לשלוח להם דרישת שלום, תמונה, או אפילו מתנה קטנה, שתשמח את ליבם?!

אחים יקרים! ככל שאנו משקיעים יותר בכיבוד הורים - כך אנו פותחים לעצמנו את שערי השפע, מתחברים למקורות השפע של הנפש שלנו! הבה נכבד את הורינו, נקפוץ לביקור, נתקשר, אם הם מבקשים משהו - נוזף לקיים, נעשה הכל כדי שירונו מאיתנו רוב נחת, וגם ננחיל לילדינו את החובה והזכות לכבד הורים מכל הלב. וככל שנהיה מחוברים להורינו ומכבדים אותם - כך נזכה להיות מחוברים באמת למקור השפע של חיינו, ונזכה בס"ד להצליח בכל תחומי החיים!

הכיבוד שמנע עיוורון...

מדי חודש בחודשו, נראו בשערי בית החולים אב ובנו, כשהבן צועד במסירות לצד אביו ותומך בו, בדרכו לביקורת החודשית אצל הרופא. היה זה רק קצה הקרחון של מסירות הענק של הבן לטובת אביו, שהיה חולה דיאליזה המטופל בטיפולים קשים ומייסרים. האב, הלא הוא הרה"ג רבי אברהם ישראל הרשלר זצ"ל, והבן הוא יבלחט"א הרה"ג רבי משה שליט"א, אשר ממנו שמענו את הסיפור.

באחד הימים חש רבי משה נפחות קלה בעינו. הוא מיהר לרופא, אשר פסק מיד כי מדובר ב'שעורה', והורה לו ליטול תרופה מתאימה. רבי משה עשה כדבריו, אולם לא רק שהנפחות לא נעלמה, אלא היא הלכה והתגברה, ועימה הכאבים הנלווים לה. כעבור יומיים בלבד חש כאב נורא מפלח את עינו, הוא מתקשה לראות באותה עין, המנופחת כמו כדור...

אחד הסודות הגדולים שכל אחד מאיתנו מנסה לפצח, עוסק בשאלה מנין לוקחים כוחות, עוצמות, אנרגיות ויכולות, על מנת להצליח בכל תחומי החיים. לכל אחד מאיתנו יש יעדים ומטרות שהציב לעצמו, אם בעניינים רוחניים ואם בעניינים גשמיים, אולם ההגעה אליהם דורשת כוחות ומאמצים, הריצות ונחישות, ולא תמיד אנו מוצאים בתוכנו את היכולת לחתור בכל הכח אל היעדים הללו שהצבנו לעצמנו.

דבר יום ביומו, עדים אנו להבטחות פרסומיות ההצלחה מסחררת, אם רק נפעיל את העוצמות הטמונות בנו, אם רק נפעל בביטחון עצמי משופר, אם רק נשכיל לקחת את עצמנו לידיים. זה כמובן עשוי להיות נכון, אולם השאלה היא איך. מנין לנו לקחת את הכוחות להפעיל את העוצמות שיש בנפשנו? איך נוכל להוציא מן הכח אל הפועל את הכשרונות שיש לנו? כיצד נוכל להתקדם בעזרת הכוחות שבורא עולם נתן לנו?!

העניין הוא שיש סוד כזה, והוא אפילו מצוי בינינו, נוח להפעלה וכמעט קל לביצוע. כמעט כולנו יכולים לזכות בו, זה תלוי ממש רק בנו. בכולנו מצוי הכפתור שלוחץ על מקור הכוחות, וברגע שנלחץ עליו - יפתחו לנו שערי שפע של עוצמה ואנרגיה מדהימה, על כנפיהן נוכל להגיע להצלחה כבירה בכל תחום בו נחפוץ. מהו אותו סוד? - ובכן:

חכמינו ז"ל במסכת קידושין סוף פרק ראשון, מספרים על האמורא אבימי, אשר זכה לדרוש סתרי תורה בזכות שכיבד את אביו רבי אבהו, ומסיקים מכך שהמכבד את הוריו זוכה לתורה. הגאון רבי אהרן לייב שטיינמן זצ"ל, בהאירו את דברי חז"ל אלה, מחבר אליהם את דברי הירושלמי שם, שהמכבד את הוריו מאריכים לו ימיו ושנותיו, ומטיבים לו, וזוכה לנחול את הארץ. וכאן נחשף גילוי מדהים:

המפתח להצלחה הרוחנית - זכיה בתורה, כמו גם הצלחה גשמית - קניין נכסים, הוא אחד: כיבוד הורים. יש בכך גם היגיון - כי ההורים הם המביאים את האדם לעולם, והרי עם האדם מגיעים מקורות השפע לחייו, כלומר - האדם ומקורות השפע שלו, שניהם מגיעים לעולם על ידי ההורים. אמור מעתה, כדי להתחבר למקורות השפע שלנו, כדי להצליח להגשים את השאיפות שלנו ולהשיג את היעדים שלנו - עלינו להתחבר להורים, לכבד אותם ולפעול למענם!

גם בפרשת השבוע שלנו אנו רואים זאת: יצחק אבינו קורא לעשיו, ומבקש ממנו להגיש לפניו סעודה. רבקה אימנו ממחרת לקרוא ליעקב, ומצווה עליו לסייע לה להכין סעודה, ולהקדים את עשיו. יעקב אבינו מצייט לאמו - וזוכה בברכה האלוקית 'יתן לך האלוקים מטל השמים' - אשר ממנה כולנו יונקים שפע עד היום הזה, ואף עשיו - למרות רשעותו - חז"ל מגלים כי כל מה שזכה בו - היה בזכות שכיבד את אביו.

בכיו של ילד...

היה זה בת"ת 'יסודי התורה' בתל אביב, לפני כמה וכמה עשורים. בכיתה ח' ישב תלמיד אחד, בן לאחד האדמו"רים החשובים זצ"ל וכיום אדמו"ר שליט"א בעצמו, ומירר בבכי תמרורים. המלמד, שהכיר בתלמיד הזה כתלמיד מצטיין ומיוחד, התפלא לפרש הבכי וביקש הסבר, אולם התלמיד שתק ולא רצה להסביר...

המלמד התעקש והורה לו לספר מה קרה, על שום מה הוא בוכה. לנוכח ההוראה הברורה נענה הילד ואמר, כי נוהג הוא לשבת עם כובע לאורך כל שעות השיעורים, ומשהו בכובע לא בסדר. המלמד ביקש להבין היכן הבעיה, והתלמיד נענה והסביר כי הואיל וכובעו קצת גדול ממידת ראשו, אמו קיפלה דף עיתון שאינו כשר - אשר הגיע עם אריות הדגים - והטמינה אותו בשני צידי הכובע, כדי להקטין את מידתו על מנת שיישב יפה על ראש הילד...

'אבל אני לא יכול ללמוד ככה!' - הסביר הילד בפשטות. 'איך אפשר ללמוד כשעל ראשי עיתון שאינו כשר?!' - אמר, והוסיף לייבב. המלמד לא הבין: 'נו, מה הבעיה, הבה נוציא את דף העיתון מהכובע!' - אמר וכמעט עשה זאת, אלא שהילד זינק ממקומו: 'אבל אמא אמרה לא להוציא את העיתון מהכובע!'

עתה התחייך המלמד, וטפח על שכם תלמידו בחום. מסתבר שכל הבעיה היא הוראת האם שלא להוציא את דף העיתון מהכובע, כשמנגד - אי אפשר ללמוד כשדף כזה מוצמד לראש הלומד! לפיכך, מיהר המלמד למשרד הת"ת והתקשר לאמו של הילד, אשר כמובן אישרה בחיוך נלבב של נחת להוציא את דף העיתון שאינו כה קריטי, ונחה נפש התלמיד...

סיפור נאה זה, היה מספר זקני הגאון רבי משה טורק זצ"ל, משנותיו כמנהל ת"ת 'יסודי התורה'. המסר שבו מעורר כל לב: הנה כי כן, גם בהוראה פעוטה, גם בדברים פשוטים, גם כשנראה לנו שההורים היו מוותרים ברצון - עדיין חובת כיבוד הורים חלה תמיד, מחייבת בכל עת. הבה נכבד את הורינו בכל מצב ובכל תנאי, ונזכה לשפע המובטח למכבדי ההורים!

מצוה לפרסם! סגולה בדוקה לעורר רצון לקדושה, לטובל לעילוי נשמת

הרה"ח רבי פתחיה סעלישער בן הרה"ר יוסף יונה הי"ד רוזנברג
מזקני חסידי בעלזא, נעקרה"ש בשנות הזעם - י"ג בסיון תש"ד

לעילוי נשמת

ר שלמה פרץ ז"ל ב"ר מאיר הלוי גולדשמיט (ארא"ל)
ת.נ.צ.ב.ה.

רבי משה מחשב צעדיו לשוב אל הרופא, אולם הוא מביט בימנו האישי ורואה כי היום הוא יום הביקור החודשי אצל הפרופסור המטפל באביו. במחשבה ראשונה הררה, כי אמנם מדי חודש בחודשו הוא מקפיד להתלוות לביקור הזה, להיות לאביו לחברה נעימה ולשרתו נאמנה בדרך לביקור וממנו, אולם הפעם - הרי הוא בעצמו נזקק ללכת לרופא, אז הביקור של אביו ידחה או שיימצא פיתרון אחר...

הוא כבר כמעט החליט לעשות כך, ואז החליט אחרת. לא. אבא יותר חשוב. הנפישות בעין אמנם כואבת, אפילו כואבת מאוד, אבל קשה להאמין שמשנה נורא יקרה אם היא תמתין כמה שעות. מנגד, הוא יודע שאביו נהנה הרבה יותר כשהוא זה שמתלווה אליו לביקור החודשי, והוא לא חפץ לוותר על הזכות לשרת את אביו נאמנה גם בחודש הזה. לפיכך, גמר אומר כי כאביו שלו ימתינו קמעא, ויצא לבית אביו - על מנת לקחתו לבית החולים לביקורת החודשית.

עודו ממתין בבית החולים, אנשי הצוות - המכיר אותו מביקורים קודמים - נזעקים לנוכח הנפישות בעינו, הניכרת היטב ומעוררת דאגה. רבי משה מרגיע כי היה אצל הרופא אשר פסק שמדובר ב'שעורה', ואמנם כבר יומיים חלפו ודבר לא השתנה - ולפיכך הוא מתעתד לשוב אל אותו רופא. ובינתיים, קודם כל הוא מבקש לטפל באביו טיפול מיידי, כי אביו קודם לו...

כמה דקות חולפות, ובפרוזדור עבר מנהל מערך הנפרולוגיה, הפרופסור בניה רוזן הי"ו. הוא מביט באיש הממתין ובאישון הנפוח, ומזנק כנשון נחש: 'עזוב הכל. רוץ הרגע למיון!'

רבי משה מתקשה לקבל את הגזירה, הן הוא עם אביו הממתין לביקורת החודשית!, אולם הפרופסור מתעקש: 'אתה אומר שזה 'שעורה', ואני אומר לך שתרופח הרגע למיון, ותן להם את המכתב שאני כותב לך עכשיו. אתה חייב להיכנס לטיפול דחוף, יש לך הרפס בעין שאם לא יטופל מיידי - עלול לגרום לעיוורון בעין!' - ובאומרו זאת, מיהר הפרופסור לכתוב בכתב ידו הפניה, הוסיף את המילה 'דחוף' פעמיים, ושלח את רבי משה מיד אל חדר המיון...

רבי משה רק ויודא שמנהל המחלקה מינה אנשים מתאימים לשמור על אביו, ועשה כדבר הפרופסור. הוא הגיע לחדר המיון, ואכן - התברר שמדובר בהרפס מסוכן, אשר אם לא היה מטופל מיד - בתוך כמה שעות היה עשוי לעבור את העין לעולם! - הודות לאבחנה המדויקת של הפרופסור והיותו בתוככי בית החולים - ניצלה עינו מעיוורון!

כך? - והרי רבי משה תכנן בכלל לחזור לרופא המשפחה, אשר ספק אם היה מאבחן את ההרפס הזה כיאות, ובוודאי לא היה מצליח לזרז את הטיפול בחדר המיון כמו הפרופסור המכובד! כלומר, העין ניצלה בגלל מה? - - -

בגלל שרבי משה בחר לוותר על נוחיות האישי והטיפול בעינו הנפוחה והכואבת, לטובת ליווי אביו! הואיל וליווה את אביו לבית החולים, למרות שסבור היה שבגין זאת יאלץ לסבול כאבים עוד כמה שעות - דווקא זה מה שהציל את עינו, והביא אותו לטיפול הרפואי הנכון ביותר במהירות שיא!

סיפור נפלא זה, אשר קיבלנו מגיבורו - רבי משה הרשלה שליט"א, יש בו כדי להאיר וללמד: פעמים רבות נראה שהאדם מוותר על נוחיותו האישי, על שעות הפנאי שלו, או על דברים שרצה לעשות - לטובת כיבוד הורים, גם אם הדבר לא היה מניב תוצאות כה ברוכות - עדיין היינו מחוייבים לכבד הורים עם כל הלב.

על אחת כמה וכמה, כאשר אנו יודעים שברכת שמים ניתנת למכבדי הורים, כאשר חז"ל מגלים לנו כי השפע שלנו מותנה בקשר וחיבור הדוקים עם כיבוד ההורים, כאשר אנו עשויים לראות עין בעין כי כיבוד הורים - גם כשקשה - עשוי להציל אותנו ולהרבות את האור בחיינו, כמה גדולה החובה והזכות לעשות הכל כדי לכבד הורים כראוי!

וככל שנכבד את הורינו בכל לב, ונציית להם תמיד, נעשה הכל כדי להקל עליהם, נפעל להרוותם רוב נחת, נתקשר בכל הזדמנות ונבקר בכל עת, נשתדל לשמח את ליבם ולתת להם תחושה טובה - כך נזכה שבורא עולם יאריך ימינו ושנותינו בטוב ובנעימים, ונזכה להבטחת הבורא יתברך 'למען יאריכון ימך' - בחיים טובים ומאושרים, מלאי שפע ושמחה!

הצלת חיים בביקור אחד!

היה זה בחודש אייר תשפ"א, ימים ספורים לפני ל"ג בעומר. בביתו שבליקווד יושב הרב אהרן וואלקין שליט"א, וממתין לקבל אישור מיוחד לבקר בארץ ישראל, לאחר כשנה וחצי שלא ביקר בה, עקב התפרצות הנגיף וסגירת שדות התעופה. כשהאישור המיוחל התקבל, מחליט רבי אהרן להזמין טיסה ארצה ולבוא לשהות בה בל"ג בעומר, כשבמרכז תוכניותיו - ביקור אצל אביו הגאון רבי חיים וואלקין שליט"א משיגיה ישיבת 'עטרת ישראל', ותפילה בל"ג בעומר בציון הרשב"י.

לרבי אהרן שליט"א יש בן, הבחור משה הי"ו, הלומד בישיבת מיר בירושלים. רבי אהרן ממחר לעדכן את בנו כי הוא מגיע ארצה, ומזמין אותו להצטרף אליו ולשהות לצידו לאורך מסעו בארץ. לפי תוכניתו של רבי אהרן, בליל ל"ג בעומר יבקר אצל אביו שליט"א, יסעד על שולחנו וישהה לצידו שעות ארוכות. ואחר כך, סביב חצות ליל, יסע מירונה.

אלא שלבנו משה, היו תוכניות אחרות. יש לו ידיד הלומד עמו בישיבה, הוא הבחור דב שטיינמן, אשר השיג כמה כרטיסים לו ולחבריו להשתתף בהדלקה של כ"ק האדמו"ר מ'תולדות אהרן' שליט"א, ולא רק להשתתף בהדלקה - כי אם לזכות לצקת בעצמם שמן למזורה קודם הדלקתה. לא בכל יום יש הזדמנות כזו, והבחור משה חפץ לנצלה היטב, לעלות מירונה מבעוד מועד, להיכנס למתחם יציאת השמן, ליצוק כמו ידיו ולזכות במקום מכובד בקרבת הבמה, יחד עם חבריו...

הוא התלבט מאוד. מחד גיסא - לא בכל יום אבא מגיע ארצה, וניכר שרצונו של האב שבנו ישהה לצידו בליל ל"ג בעומר בירושלים, הם יבקר בצוותא בבית הסב הדגול, ורק לפנות בוקר יעלו מירונה. מאידך גיסא - יש לו הזדמנות שספק אם תחזור על עצמה לקבל מקום מכובד בקדמת הבמה וליצוק שמן למזורה הרשב"י. במה יבחר?!

לאחר התלבטות ארוכה, כיבוד ההורים הכריע את הכף. הבחור ויתר על הכרטיס הייחודי, ובחר לשהות בתחילת ליל ל"ג בעומר בירושלים, בצוותא עם אביו וזקנו. רק בשעת חצות ליל יצאו מירונה...

באחת וחצי בלילה נתקלו במחסום משטרת. 'מירון סגורה ומסוגרת! מה, לא שמעתם?!' - אמר השוטר בעיניים כבדות. ברגע הראשון, ועוד לפני שהבין את גודל האסון, הררה משה בהחמצה הגדולה. לא זו בלבד שלא השתתף בהדלקה, אלא שאפילו לעלות מירונה אין נותנים לו ולאביו שהגיע במיוחד מחו"ל!

אלא שככל שחלפו הדקות, התחושה היחידה שפשטה בציבור היתה של כאב ואבל על אסון בלתי נתפס. 45 נפשות עלו בסערה השמימה בשמחת הרשב"י, בטרגדיה נוראית שהלב ממאן להכיל. בכאב עמוק עשו הבחור משה ואביו את דרכם חזרה לירושלים, מנסים - כמו כל עם ישראל - לברר מה קרה שם, מי הנספים...

ואז, משה שומע ונחרד. בין הנפטרים היו שני חבריו היקרים והאהובים, בחייהם ובמותם לא נפרדו, הבחור דב שטיינמן ז"ל והבחור יוסף יצחק קאהן ז"ל. הוא צובט את עצמו, ממאן להאמין - הן הוא היה אמור להיות לצידם, לפני ההדלקה, במהלכה, וגם אחריה. כלומר - - -

הוא לא מסוגל לחשוב על זה. בעצם, הוא היה אמור להיות איתם, בתוך ההמון הנדחק, בתוככי האסון הנורא. גורלו היה אמור להיות כגורלם, אולם הוא ניצל, חייו היו לו לשלל...

רגע, למה? למה בעצם לא היה שם? למה לא הצטרף לחבריו? איך החמיץ הזדמנות יקרה כל כך?!

כי אביו חפץ שיהיה לצידו בירושלים, בעת שהוא מכבד את אביו. כיבוד אב כפול העניק לו את חייו במתנה! הודות לביקור של אביו אצל זקנו והתלוותו לאביו בעת הביקור - זכה להינצל מלהימנות עם נספי מירון זכרם לברכה, חייו ניצלו - פשוטו כמשמעו!

סיפור מדהים זה, אשר הובא מפי האב רבי אהרן בגיליון 'נועם שיח', ממחיש את הבטחת התורה למכבדי ההורים 'למען יאריכון ימך'. הנה כי כן, ההגיון הטבעי לכאורה הוביל להימצאותו של הבחור הזה יחד עם חבריו במרכז האסון, היו לו את כל הסיבות לבחור לשהות לצידם בליל ל"ג בעומר, אבל הוא בחר לכבד את אביו - וחייו ניתנו לו במתנה.

אחים יקרים! לעולם לא נדע איזו זכות של כיבוד הורים מגינה עלינו, כיצד היא שומרת על חייו. בטוחים אנו בהבטחת הבורא לאריכות ימים ושנים בבריאות איתנה, הודות לכיבוד הורים כראוי. בכל עת וזמן, בה נחשוב כיצד נוכל לכבד את הורינו עוד קצת, איך נוכל לשמח אותם, להקשיב להוראותיהם, להרוות אותם נחת. וככל שנכבד את הורינו מכל הלב - כך נובטח לחיים טובים ומאושרים, חיי אושר ושמחה!

משיעוריו של מגיד השיעור הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א

לשמיעת השיעורים בדף היומי ובנושאים נוספים חייגו: 073-2951342 | לקבלת העלון במייל: 6778160@gmail.com | לתרומות והנצחות (גם בכ. אשרא) למען הפצת העלון חייגו: 055-677-8160 | ניתן לתרום גם בעמדות נדרים פלוס